

Arrest

nr. 159 800 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en van de beslissing van 29 november 2012 tot het intrekken van een E-kaart.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Britse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 juli 1980. Op 5 oktober 2010 dient de verzoekende partij een verklaring van inschrijving is als student. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 8.

Op 1 december 2010 wordt de bijlage 8 omgezet naar een E-kaart.

Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf van de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 maart 2013 aan de verzoekende partij betekend wordt en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Op 05/10/2010 werd de betrokkene op de identiteit zoals hierboven vermeld in het bezit gesteld van een bijlage 8. Deze bijlage 8 werd omgezet naar een E kaart op 01.12.2010. Hij verkreeg deze kaart ingevolge van een verklaring tot inschrijving als EU burger. De verklaring tot inschrijving was gesteund door een Brits paspoort met nummer 027050766 en bewijzen van inschrijving als student aan de KU Leuven. Uit onderzoek van de Federale Gerechtelijke Politie is gebleken dat het door de betrokkene voorgelegde Brits paspoort met het nummer 027050766 een vals of vervalst document is.(zie rapport van de Federale Gerechtelijke politie, centrale dienst ter bestrijding van valsheden met referentienummer 167655/GBR/A/2012) De werkelijke identiteit en nationaliteit van de betrokkene is de Dienst Vreemdelingenzaken niet bekend. De E- kaart werd dus bekomen op basis van een frauduleus document. In navolging van het rechtsprincipe "Fraus omnia corrumpit" vervalt zijn recht op verblijf in het Rijk en dient de E -kaart te worden ingetrokken.”

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 8 maart 2013 ter kennis gebracht werden en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie G.V. [...], Adviseur wordt aan de persoon gekend onder zijn alias S. [...], M. [...]geboren te Moulvibazar, op 11/07/1980 die de Britse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste binnen de 7 kalenderdagen na betekening het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4). Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7, al. 1 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Het wettelijk verblijf van de betrokkene is verstreken. Zijn verblijfsrecht werd ingetrokken bij beslissing van 29/11/2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken gezien dit verblijfsrecht bekomen werd door fraude. De betrokkene beschikte op het moment van zijn binnenkomst niet over een geldig nationaal paspoort of geldig nationaal identiteitskaart.
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; De betrokkene heeft teneinde een E -kaart te verkrijgen gebruik gemaakt van een vals of vervalst Brits paspoort bij zijn verklaring tot inschrijving als EU onderdaan (zie rapport fedrale gerechtelijke politie van 14/11/2012 met referentie 167655/GBR/A/2012)
- In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van VIJF JAAR (maximum vijf jaar), de onderdaan van een derde land heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft gefraudeerd door een niet authentiek Brits paspoort voor te leggen bij zijn verklaring tot inschrijving als EU burger waardoor hem een verblijfsrecht als EU burger werd toegestaan. De fraude is duidelijk beslissend geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.“

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op. Uit de recente informatie verkregen van de verwerende partij op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt immers dat de verzoekende partij op 30 juli 2015 in het bezit gesteld werd van een E-kaart geldig tot 6 juli 2020.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moeten verzoekers het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De verzoekende partij werd op 30 juli 2015 in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 6 juli 2020. Nu de verzoekende partij op wie de eerste bestreden beslissing betrekking heeft reeds over een verblijfsstatus beschikt, ziet de Raad niet in welk voordeel de vernietiging van de eerste bestreden beslissing haar zou kunnen opleveren.

Het gegeven dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikt en dat zij aldus het vereiste belang ontbeert met betrekking tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen, maar vraagt de Raad om vast te stellen dat het opnieuw uitreiken van een E-kaart de impliciete intrekking van de bestreden beslissingen tot gevolg heeft. De verwerende partij repliceert dat de nieuwe E-kaart aan de verzoekende partij werd uitgereikt ten gevolge van een nieuwe aanvraag door de verzoekende partij en dat de bestreden beslissingen op het ogenblik dat zij tot stand gekomen zijn rechtsgeldig waren maar nu niet meer uitgevoerd kunnen worden.

Voorts wordt ter terechtzitting gepreciseerd dat de verzoekende partij een verblijfsrecht als werknemer heeft. Aangezien de verzoekende partij in toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht op het grondgebied heeft en in het bezit is van een E-kaart, geldig tot 6 juli 2020, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geen nuttig effect sorteren. De verzoekende partij beschikt immers heden over een verblijfsrecht, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen actueel belang met betrekking tot de eerste bestreden beslissing aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de eerste bestreden beslissing impliciet werd ingetrokken door de afgifte van een E-kaart, wijst de Raad erop dat de nieuwe E-kaart uitgereikt werd ten gevolge van een nieuwe aanvraag, met name de aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, in de hoedanigheid van werknemer, terwijl de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op het verblijfsrecht van een burger van de Unie als student. Bijgevolg kan er niet zonder meer gesteld worden dat de nieuwe beslissing de eerste bestreden beslissing impliciet opheft.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

Wat de overige beslissingen betreft wijst de Raad op wat volgt.

3. Over de gevolgen van de afgifte van de E-kaart geldig tot 6 juli 2020 met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

3.1. Met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod stelt de verzoekende partij dat ten gevolge van de afgifte van de E-kaart deze beslissingen impliciet ingetrokken werden en dat het teloorgaan van haar belang het gevolg is van uit het rechtsverkeer verdwijnen van de beslissingen. De verwerende partij repliceert ter terechtzitting uitdrukkelijk dat voormelde beslissingen destijds rechtsgeldig tot stand zijn gekomen, maar nu niet meer kunnen worden uitgevoerd. De verwerende partij meent dat er geen redenen zijn om de bestreden beslissingen als ingetrokken te beschouwen of te stellen dat ze uit het rechtsverkeer verdwenen zijn. Ter terechtzitting vraagt de waarnemende voorzitter nogmaals aan de verwerende partij hoe de afgifte van een E-kaart aan een burger van de Unie verenigbaar is met het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, nu het verblijf van de verzoekende partij als burger van de Unie thans gedekt is tot 6 juli 2020. In haar repliek stelt de verwerende partij dat ze enkel kan zeggen dat de bestreden beslissingen destijds rechtsgeldig zijn genomen, maar nu niet meer kunnen uitgevoerd worden.

3.2. Uit informatie verkregen van de verwerende partij op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de verzoekende partij op 30 juli 2015 in het bezit gesteld werd van een E-kaart geldig tot 6 juli 2020. Ter terechtzitting preciseren de partijen dat de verzoekende partij deze E-kaart verkregen heeft ten gevolge van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer.

In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 stelt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat niet moet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt. In voormeld arrest benadrukt het Hof van Justitie ook dat *“Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden.”* en dat *“Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, mag de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C- 215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 55) (...) Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt.”* (HvJ van 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België, 2006, punten 64, 66, 68 en 69).

Vervolgens preciseert het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 september 2009 gekend onder nummer C-242/06 in overweging 59: *“Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijstechnische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97, Jurispr. blz. I-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62).”*

In casu heeft de verzoekende partij opnieuw kenbaar gemaakt dat zij haar recht van vrij verkeer in hoedanigheid van werknemer wou uitoefenen. Door de afgifte van de E-kaart op 30 juli 2015 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de individuele positie van de verzoekende partij, als een onderdaan van een andere lidstaat, met name als onderdaan van het Verenigd Koninkrijk die gebruik maakt van zijn vrij verkeer, uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vastgesteld. Bijgevolg staat vast dat de verzoekende partij heden het grondgebied van het Rijk vrij kan betreden en in België kan verblijven in haar hoedanigheid van werknemer. De verzoekende partij beschikt thans over een titel waarmee zij vrij het grondgebied kan betreden en er verblijven. In tegenstelling tot wat de verwerende partij ter terechtzitting voorhoudt dient er te worden geconcludeerd dat minstens de afgifte

van de E-kaart de opheffing van het haar eerder ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten impliceert.

Aangezien een inreisverbod, gelet op artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, noodzakelijkerwijs dient gepaard te gaan met een beslissing tot verwijdering impliceert de opheffing van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat dat ook het inreisverbod zelf werd opgeheven (cf. mutatis mutandis RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Waar de verwerende partij stelt dat het inreisverbod rechtsgeldig werd opgelegd, maar door de afgifte van een E-kaart niet meer kan uitgevoerd worden, wijst de Raad erop dat een dergelijk standpunt niet verzoenbaar is met het verblijfsrecht van de verzoekende partij als burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer. Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet treedt het inreisverbod immers in werking de dag waarop de beslissing met het inreisverbod aan de verzoekende partij wordt betekend. *In casu* werd de beslissing tot oplegging van een inreisverbod met de duurtijd van vijf jaar op 8 maart 2013 aan de verzoekende partij betekend. Indien het inreisverbod niet als impliciet opgeheven of ingetrokken wordt beschouwd, dan maakt voormeld inreisverbod nog deel uit van het rechtsverkeer. Bijgevolg zou de verzoekende partij die in het bezit is van een E-kaart geldig tot 6 juli 2020 enerzijds ten gevolge van deze beslissing op het grondgebied mogen verblijven en anderzijds zou de verzoekende partij ten gevolge van het inreisverbod van 11 december 2012 niet meer op het grondgebied van België en het grondgebied van de Schengenlidstaten mogen verblijven. Het opleggen van een inreisverbod is geen momentopname maar heeft gevolgen voor de toekomst. Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Artikel 1, 3° van de Vreemdelingenwet definieert een onderdaan van een derde land als volgt: *“eenieder die geen burger van de Unie en die geen persoon is doe onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5 van de Schengen-grenscode.”* Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij door de verwerende partij in het bezit werd gesteld van een E-kaart wordt erkend dat de verzoekende partij een burger van de Unie is. Als burger van de Unie kan de verzoekende partij geen inreisverbod opgelegd worden.

De verwerende partij kan immers geen abstractie maken van de gebeurtenissen die hebben plaatsgegrepen na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, maar die onmiskenbaar een impact hebben op de verblijfstoestand van de verzoekende partij, met name het verblijfsrecht van een burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer en die op grond hiervan een verblijfskaart gekregen heeft geldig tot 6 juli 2020.

Bijgevolg dient er, gelet op hetgeen voorafgaat, te worden geconcludeerd dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod geen deel meer uitmaken van het rechtsverkeer.

Ter vrijwaring van het verblijfsrecht van de verzoekende partij als burger van de Unie, gelet op de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting en haar halsstarrige gedrag waarbij ze *in casu* volhoudt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod nog rechtsgeldig is het precies daarom aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig gegeven werd of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door verzoekende partij aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 tot het intrekken van een E-kaart.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS